

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **JUDr. B. K.**, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 1**, se sídlem Vodičkova 681/18, Praha 1, zastoupený Mgr. Robertem Tschöplem, advokátem se sídlem Pod Křížkem 428/4, Praha 4, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání parkovacího oprávnění evidované pod č. P1/2023/117835, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2024, čj. 10 A 29/2024-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Žalobkyně, rezidentka městské části Praha 1, obdržela 14. 10. 2023 automatické e-mailové oznámení o blížícím se konci platnosti jejího stávajícího parkovacího oprávnění ke stání na území městské části Praha 1 pro vozidlo registrační značky X (dále „vozidlo“). Žalobkyně měla za to, že splňuje podmínky ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a proto prostřednictvím klientské zóny podala nejprve 17. 10. 2023 a poté i 19. 10. 2023 a 2. 11. 2023 žádost o prodloužení parkovacího oprávnění. Tyto žádosti však žalovaný postupně 19. 10. 2023, 20. 10. 2023 a 3. 11. 2023 zamítl, o čemž žalobkyni vyrozuměl e-mailem.

[2] Předmětem nyní projednávané věci je až následná žádost žalobkyně o vydání parkovacího oprávnění z 28. 11. 2023, k níž žalobkyně jako soukromoprávní titul přiložila

nájemní smlouvu na vozidlo uzavřenou s tehdejší vlastníci vozidla, společností JUSTITIA GROUP, s. r. o. (dále „nájemní smlouva“ a „pronajímatelka“), a jež byla zaevidována pod č. P1/2023/117835 (dále „žádost“). Žádost žalovaný zamítl 15. 1. 2024, o čemž žalobkyni vyrozuměl e-mailem z téhož dne, přičemž bližší odůvodnění uvedl v přípisu z téhož dne, čj. UMCP1 026418/2024 18-JED, zaslaném žalobkyni do datové schránky (dále „zamítnutí žádosti“).

[3] Žalobkyně v popsáném zamítnutí své žádosti z 28. 11. 2023 spatřovala nezákonný zásah žalovaného, a proto se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala soudní ochrany před tímto zásahem – konkrétně určení, že zásah byl nezákonný.

[4] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobě vyhověl a určil, že zamítnutí žádosti žalobkyně bylo nezákonným zásahem žalovaného. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu předně uvedl, že postup žalovaného při zamítnutí žádosti neprobíhá ve správním řízení, nýbrž je tzv. jiným úkonem podle § 158 odst. 1 správního řádu a může tedy představovat nezákonný zásah. Uvedl rovněž, že v nyní projednávané věci je pasivně legitimován právě žalovaný.

[5] V rámci věcného přezkumu městský soud dospěl k závěru, že žalobkyně splnila všechny formální podmínky pro vydání parkovacího oprávnění a objektivně tedy jednala v souladu s těmito podmínkami. Dále hodnotil, zda formálně dovolené jednání žalobkyně nepředstavovalo zneužití práva, kterému nepřísluší právní ochrana.

[6] Z rozvazovací podmínky v nájemní smlouvě na vozidlo (bod [2] výše), podle níž v případě nevydání parkovacího oprávnění žalovaným nájemní smlouva pozbývá platnosti, a z níž žalovaný v zamítnutí žádosti dovodil zneužití práva, podle městského soudu ani nepřímou nevyplývá nic o účelovosti sjednání nájemní smlouvy. Žalobkyně totiž mohla mít zájem na dalším pronájmu tohoto vozidla jen tehdy, bude-li pro něj mít parkovací místo, a pokud by jej nezískala, mohlo to pro ni být zatěžující natolik, že o pronájem vozidla nestála. Žalovaný v řízení o žalobě, konkrétně ve vyjádření k žalobě, sice doplnil, že hodnotil i řetězec smluv a faktické jednání žalobkyně od 17. 10. 2023, která opakovaně žádala o parkovací oprávnění a upravovala smlouvy – některé sjednané za zjevně nevýhodných podmínek, a že rovněž disponoval pokynem Magistrátu hlavního města Prahy (dále „magistrát“), který rovněž hodnotil nájemní smlouvu jako účelovou a doporučil parkovací oprávnění nevydat. Podle městského soudu k tomu však žalovaný již nijak dále nevykládal, jaké skutečnosti a v čem konkrétně mají nasvědčovat zneužití práva. Pokyn magistrátu pak městskému soudu nepředložil a není ani součástí spisového materiálu. Postupnou úpravou smluv zároveň žalobkyně logicky reagovala právě na opakované zamítnutí předchozích žádostí. Podle městského soudu žalovaný neprokázal ani netvrdí, že žalobkyně automobil fakticky pro svou potřebu nevyužívala a že jej např. nadále využívala pronajímatelka, nebo že by žalobkyně sama vlastnila jiný automobil a z toho důvodu by pro ni nájem vozidla byl zjevně nadbytečný, nebo že by mezi žalobkyní a pronajímatelkou existovala nějaká osobní provázanost, z níž by mohla vyplývat jednání ve shodě za účelem získání výhodnějšího parkovacího oprávnění. K záměru žalobkyně získat parkovací oprávnění lze proto z dostupných podkladů přímo dovodit pouze to, že pronajímatelka a žalobkyně disponují stejnou adresou sídla, resp. trvalého bydliště, a že žalobkyně by o pronájem vozidla neměla zájem, pokud by nezískala parkovací oprávnění. Krom těchto skutečností však není zřejmé žádné další propojení mezi pronajímatelkou a žalobkyní ani záměr jejich jednání.

pokračování

[7] Městský soud proto uzavřel, že byť okolnosti sjednané smlouvy vzbuzují legitimní pochybnosti o účelu nájmu vozidla, v projednávané věci žalovaný nezjistil dostatečně závažné skutečnosti, které by poukazovaly na záměr smluvních stran (žalobkyně a pronajímatelky) zneužít právo za účelem získání cenově výhodnějšího parkovacího oprávnění.

II. Kasační stížnost

[8] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, jíž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Předně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti. Městský soud totiž na jednu stranu uvedl, že okolnosti sjednané smlouvy vzbuzují legitimní pochybnosti o účelu nájmu vozidla, přesto však uzavřel, že stěžovatel nezjistil dostatečně závažné skutečnosti, které by poukazovaly na zneužití práva.

[10] Dále stěžovatel namítl nesprávnost závěru městského soudu, že nebyly předloženy poznatky o tom, že by mezi žalobkyní a pronajímatelkou existovala nějaká osobní provázanost, z níž by mohla vyplývat jednání ve shodě za účelem získání výhodnějšího parkovacího oprávnění. Stěžovatel totiž opakovaně uvedl, že jednání žalobkyně hodnocené ve vzájemných souvislostech vykazovalo důvodné pochybnosti o tom, zda se z její strany nejedná právě o zneužití veřejného subjektivního práva. Tuto správní úvahu žalobkyni několikrát osvětlil, mimo jiné i v zamítnutí žádosti. Za významné pochybnosti označil zejména rozvazovací podmínku obsaženou v nájemní smlouvě, a jednání žalobkyně při podávání jednotlivých žádostí na podzim roku 2023. Dále stěžovatel hodnotil i to, že ke stavbě, kde má žalobkyně bydliště, jí nesvědčí vlastnické právo, a přihlédl i ke skutečnosti, že na stejné adrese, kde je sídlo pronajímatelky, která je ovládána advokátním koncipientem žalobkyně má sídlo mimo jiné i společnost s ručením omezeným, prostřednictvím níž vykonává žalobkyně advokacii, jak plyne ze seznamu advokátů a advokátních koncipientů na webových stránkách České advokátní komory a obchodního rejstříku. Podle stěžovatele tyto okolnosti městský soud hodnotil v napadeném rozsudku a jsou veřejně dostupné.

[11] Pokud tedy městský soud uvedl, že pouze jednání, které může být bez významných pochybností označeno za zneužití práva, není právem chráněno a může být postiženo, pak stěžovatel trvá na tom, že právě při hodnocení skutkového stavu vznikly významné pochybnosti o účelovosti nájemní smlouvy, kterou žalobkyně prokazovala právní titul k vozidlu, pro nějž žádala vydání parkovacího oprávnění. Stěžovatel při aplikaci institutu zákazu zneužití práva prokázal, že poznatky o zneužití práv ze strany žalobkyně jsou důvodné, prokazatelné i logické, čemuž ostatně přisvědčil i městský soud. Jeho závěr o nezákonnosti postupu stěžovatele z důvodu neprokázání zneužití práva je proto nesprávný a nezákonný.

[12] Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že by měl složitě zjišťovat a prokazovat zneužití práva. Při rozhodování o vydání parkovacích oprávnění jsou jeho pravomoci limitované, jelikož je odkázán na informace poskytnuté žadateli. Mimo lustraci veřejných seznamů a

veřejně přístupných informací nemá žádné nástroje, kterými by mohl ověřit pravdivost žadateli poskytnutých informací.

[13] Stěžovatel rovněž namítl, že městský soud stěžovatelem provedenou správní úvahu o zneužití práva nahradil svou vlastní úvahou o tom, co je a co není zneužitím práva v nyní projednávaném případě.

[14] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost není důvodná.

III.A Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[16] Nejvyšší správní soud se prvně zabýval kasační námitkou dílčí nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (pro jeho nesrozumitelnost), o čemž si ostatně musí učinit úsudek i bez uplatněné námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností.

[18] Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jsou-li rozhodné důvody opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení – zpravidla žalobce. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelnost je však třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, jak soud rozhodl, eventuálně proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námítky za nedůvodné (rozsudek NSS ze 4. 3. 2022, čj. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura).

[19] Stěžovatel namítl vnitřní rozpornost napadeného rozsudku, jíž spatřuje v tom, že městský soud na jednu stranu uvedl, že okolnosti sjednané smlouvy vzbuzují legitimní pochybnosti o účelu nájmu vozidla, přesto však uzavřel, že stěžovatel nezjistil dostatečně závažné skutečnosti, které by poukazovaly na zneužití práva.

[20] Nejvyšší správní soud v uvedených úvahách městského soudu vnitřní rozpor nespatřuje. Jak plyne z celkového kontextu napadeného rozsudku, městský soud neshledal, že by stěžovatel zjistil a prokázal dostatečně intenzivní okolnosti vedoucí k závěru o zneužití

pokračování

práva ze strany žalobkyně, resp. pronajímatelky. Ohledně institutu zákazu zneužití práva městský soud výslovně vyšel ze závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž v poslední větě bodu 44 napadeného rozsudku uvedl, že „[p]ouze jednání, které může být *bez významných pochybností* označeno za zneužití práva, není právem chráněno a může být postiženo“ (zvýraznění provedl NSS). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jednání směřující ke zneužití práva musí být dostatečně prokázáno (rozsudek NSS ze 4. 5. 2011, 1 As 27/2011-81, č. 2452/2012 Sb. NSS, bod 33). Pokud tedy v bodu 57 napadeného rozsudku městský soud uvedl, že okolnosti sjednané smlouvy vzbuzují legitimní pochybnosti o účelu nájmu vozidla, v kontextu celého odůvodnění tím nemohl myslet a nemyslel, že byly splněny podmínky pro závěr o zneužití práva. Tyto pochybnosti podle městského soudu toliko oprávněně mohly vzbudit legitimní zájem stěžovatele na zjištění, jaký je smysl a účel nájmu vozidla (body 47 a 51 napadeného rozsudku). Zároveň městský soud jednoznačně uzavřel, že stěžovatel neprokázal (nezjistil) dostatečně závažné skutečnosti pro závěr o zneužití práva (body 53, 54, 57 a 58 napadeného rozsudku).

[21] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek není vnitřně rozporný. Námitka proto není důvodná.

[22] Podle Nejvyššího správního soudu napadený rozsudek netrpí ani žádnou jinou vadou nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, jak ji vykládá ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudky NSS z 6. 2. 2020, čj. 5 Afs 344/2019-30, bod 16, a čj. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura). Z rozsudku městského soudu je jasně seznatelné, na základě kterých úvah dospěl ke svým závěrům, jakož i to, jak se vypořádal s relevantní argumentací účastníků řízení, tj. včetně stěžovatele.

III.B Zneužití práva

[23] Podle stěžovatele, pokud městský soud uvedl, že pouze jednání, které může být bez významných pochybností označeno za zneužití práva, není právem chráněno a může být postiženo, pak stěžovatel trvá na tom, že právě při hodnocení skutkového stavu vznikly významné pochybnosti o účelovosti nájemní smlouvy, kterou žalobkyně prokazovala právní titul k vozidlu, pro nějž žádala vydání parkovacího oprávnění. Podle stěžovatele tyto okolnosti městský soud hodnotil v napadeném rozsudku a jsou veřejně dostupné.

[24] Městský soud v bodu 44 napadeného rozsudku vyšel z toho, že zneužití práva musí být zjištěno bez významných pochybností, resp. že pouhá existence pochybností, jakkoli významných, k závěru o zneužití práva nepostačuje. To ostatně plně odpovídá závěrům judikatury, že zneužití práva musí být dostatečně prokázáno (bod [20] výše). Tvrdí-li tedy stěžovatel, že při hodnocení skutkového stavu nyní projednávané věci vznikly významné pochybnosti o účelovosti nájemní smlouvy, v podstatě sám potvrzuje závěr městského soudu, že podmínky pro závěr o zneužití práva nebyly splněny.

[25] Uvádí-li stěžovatel v kasační stížnosti, že za významné pochybnosti označil zejména rozvazovací podmínku obsaženou v nájemní smlouvě, a jednání žalobkyně při podávání jednotlivých žádostí na podzim roku 2023, je třeba poukázat na to, že s těmito okolnostmi se městský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal v bodech 51 a 52 napadeného rozsudku. S těmito závěry však stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nepolemizuje.

[26] Dále stěžovatel argumentoval tím, že hodnotil i to, že ke stavbě, kde má žalobkyně bydliště, jí nesvědčí vlastnické právo, a rovněž přihlédl i ke skutečnosti, že na stejné adrese, kde je sídlo pronajímatelky, která je ovládána advokátním koncipientem žalobkyně, má sídlo mimo jiné i společnost s ručením omezeným, prostřednictvím níž vykonává žalobkyně advokacii.

[27] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že nedostatek vlastnického práva ani provázanost pronajímatelky a žalobkyně jako důkazy zneužití práva stěžovatel v zamítnutí žádosti ani v řízení před městským soudem, a to ani při jednání konaném 31. 10. 2024, což jistě mohl (rozsudek NSS z 1. 12. 2022, čj. 6 As 237/2021-56, bod 26 a tam uvedená judikatura), vůbec netvrdil, resp. z ničeho neplyne, že by k nim přihlédl jako k důvodům zamítnutí žádosti či o tom předložil nějaké poznatky, a to ani v řízení před městským soudem. Tyto okolnosti totiž poprvé zmínil až v kasační stížnosti. Proto zcela obстоjí závěr městského soudu, že stěžovatel (do vydání napadeného rozsudku) nepředložil poznatky o tom, že by mezi žalobkyní a pronajímatelkou existovala nějaká osobní provázanost, z níž by mohla vyplývat jednání ve shodě za účelem získání výhodnějšího parkovacího oprávnění.

[28] Současně není pravda, že tyto okolnosti městský soud hodnotil v napadeném rozsudku. Vlastnickým právem ke stavbě, kde má žalobkyně trvalé bydliště, se vůbec nezabýval právě proto, že takovou okolnost stěžovatel vůbec jako důvod pro nevyhovění žádosti neuvedl. Stejně tak se městský soud nikterak nezabýval ani provázaností žalobkyně a pronajímatelky. V bodu 53 napadeného rozsudku toliko uzavřel, že stěžovatel o provázanosti nepředložil žádné poznatky. Úvahu městského soudu v bodu 54 napadeného rozsudku, že z dostupných podkladů lze dovodit pouze to, že pronajímatelka a žalobkyně mají sídlo, resp. trvalé bydliště na stejné adrese, je pak třeba v kontextu celého odůvodnění opět chápat tak, že stěžovatel nic víc netvrdil ani nedoložil. I proto je bez významu, že stěžovatelem v kasační stížnosti zmíněné skutečnosti o provázanosti jsou veřejně dostupné. Rozhodné je výhradně to, že stěžovatel provázanost ani v řízení před městským soudem netvrdil, tím spíše neprokazoval.

[29] Pokud by se snad stěžovatel kasační stížností domáhal toho, aby ke skutečností spočívajícím v nedostatku vlastnického práva a provázanosti žalobkyně a pronajímatelky nyní přihlédl Nejvyšší správní soud, je třeba odkázat na § 109 odst. 5 s. ř. s., podle nějž Nejvyšší správní soud nepřihlíží k tzv. skutkovým novotám, tj. skutečností uplatněným poprvé až po vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí, zde rozsudku městského soudu. Stěžovateli zároveň nic nebránilo tyto skutečnosti uvést nejpozději již v řízení před městským soudem – naopak to bylo jeho povinností, hodlal-li zákonnost svého postupu obhájit. Zákaz skutkových novot dopadá i na žalovaný správní orgán v pozici stěžovatele (rozsudek NSS z 28. 4. 2017, čj. 5 As 95/2016-76).

III.C Zbylé kasační námitky

[30] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že by měl složitě zjišťovat a prokazovat zneužití práva. Při rozhodování o vydání parkovacích oprávnění jsou jeho pravomoci limitované, jelikož je odkázán na informace poskytnuté žadateli.

[31] K tomu Nejvyšší správní soud ve stručnosti odkazuje na konstantní závěry své judikatury k institutu zákazu zneužití práva, z nichž jednoznačně plyne, že právní princip

pokračování

zákazu zneužití práva je v jistém smyslu *ultima ratio*, a proto musí být chápán jako výjimka z pravidla, a tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty. Jednání směřující ke zneužití práva proto musí být dostatečně prokázáno (usnesení rozšířeného senátu NSS z 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28, rozsudek NSS ze 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81, č. 2452/2012 Sb. NSS, bod 32, a na ně navazující rozsudek NSS z 1. 11. 2022, čj. 8 As 29/2021-36, č. 4414/2023 Sb. NSS, bod 30).

[32] Hodlá-li tedy stěžovatel v případě konkrétní žádosti o parkovací oprávnění uplatnit tento zcela výjimečný princip, je jeho bezpodmínečnou povinností postupovat nanejvýš obezřetně, a především musí svůj závěr o zneužití práva dostatečně prokázat a zdůvodnit, a to případně (i) v řízení před krajským (městským) soudem. Byť si Nejvyšší správní soud uvědomuje, že stěžovatel je v tomto ohledu limitován, nic to nemění na uvedeném přísném imperativu. V opačném případě by totiž mohlo docházet k nezamýšlenému nadužívání či paradoxně dokonce zneužívání institutu zákazu zneužití práva. Zároveň, má-li stěžovatel za to, že za současného stavu není schopen přísným judikатурním požadavkům dostát, nic mu nebrání apelovat na magistrát jako svůj nadřízený orgán, jenž podle stěžovatele rovněž shledal žádost žalobkyně účelovou (bod II.i na str. 4 vyjádření stěžovatele k žalobě na č. l. 23 spisu městského soudu), aby došlo ke změně metodického pokynu „*Dlouhodobá parkovací oprávnění do zón placeného stání v hl. m. Praze, Popis oprávnění a pokyny pro jeho získání – veřejná verze*“ upravujícího podmínky pro výdej rezidentního parkovacího oprávnění.

[33] Nedůvodná je rovněž kasační námitka, že městský soud stěžovatelem provedenou správní úvahu o zneužití práva nahradil svou vlastní úvahou o tom, co je a co není zneužitím práva v nyní projednávaném případě.

[34] Závěr o tom, že v konkrétním případě došlo ke zneužití práva, není výsledkem správního uvážení (diskrece), jež by podléhalo toliko omezenému soudnímu posouzení (zde v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem). Institut zákazu zneužití práva totiž neposkytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí, nedává mu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z vícera řešení předvídaných právní normou, tj. není zde přítomná typická formulace „správní orgán může“. Zákaz zneužití práva se spíše blíží tzv. neurčitému právnímu pojmu, jenž obecně zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Tím je příslušným orgánům vytvořen prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního orgánu, ta se však zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu (usnesení rozšířeného senátu NSS z 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, body 14 a 15).

[35] Z uvedeného plyne, že závěr správních orgánů o zneužití práva v konkrétním případě podléhá plnému, nikoli jen omezenému, soudnímu přezkumu. Městský soud proto nepochybil tím, že závěr stěžovatele o zneužití práva komplexně (z)hodnotil a dospěl k závěru, že stěžovatel zneužití práva neprokázal.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalobkyně jako úspěšná účastnice by měla právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, avšak podle obsahu soudního spisu jí žádné náklady nevznikly. Proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu